

er valgt til Rigsdagsmand, ligeledes har dannet sig en særlig Komité i Anledning af den Træng, som nu finder Sted. Jeg skal ikke videre opholde mig ved, af hvilke Grunde den er til Stede, men at den er til Stede, tror jeg, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds kan overtøde sig om ved at se efter i de lokale Blade fra Landets forskjellige Egne. Naar det ærede Medlem var bange for, at den private Godgjørenhed skulde kunne svækkes ved et Lovforslag som dette, maa jeg tilstaa, at det undrer mig noget, eftersom det er aabenbart, at Lovforslagets § 1 netop gaar ud paa at skaffe den private Godgjørenhed og dens Regulering gjennem de private Selfaber, som danne sig i dette Niemed, en Støtte. Det ærede Medlem for Aarhus Amts 3die Valgkreds (Hummeluh) gjorde opmærksom paa, at Forslaget muligvis kunde blive en Anledning til, at det offentlige Fattigvæsen blev noget mindre bebyrdet, og det tror jeg, at han har Ret i. Det forekommer mig, at det er gavnligt for Samfundet, at det offentlige Fattigvæsen ikke kommer til at have med Andre at bestille end med dem, som den private Godgjørenhed ikke føler nogen Træng til at tage sig af, fordi deres personlige Beskaffenhed er af den Art, at der, naar de skulle undgaa at lide Træng, maa være en vis Lvang for Samfundet til at tage sig af dem, idet man ikke for deres Personer kan føle den Sympathi, som ellers driver os til at hjælpe vore mindre velstillede Medborgere. Jeg kan derfor ikke se Andet end, at dette Forslag er et meget helbdt Stridt fra Rigsdagens Side, og at det netop er et saadant, som jeg i Genhold til Udtalelser, som jeg ogsaa er fremkommen med tidligere, finder, at det er i Rigsdagens Interesse at fremme. Spørgt skal jeg tillade mig endnu en Bemærkning. Hvis de ærede Forslagsstillere finde sig i, at § 3 gaar bort, vil jeg dog gjøre gjældende, at, hvis der var Kommuner, som havde ondt ved at tilbagebetale de Laan, der vare givne dem, tvivler jeg ikke om, at Rigsdagen i saadanne enkelte Tilfælde vil kunne bevilge saadanne enkelte Tilskud, og det tror jeg heller ikke, Regjeringen kan modsætte sig, naar det sfter paa denne Maade, thi saa foreligger der jo ikke deri et almindeligt Princip, men et specielt Tilfælde. Derfor tror jeg, at de ærede Forslagsstillere med mindre Betænkelighed kunne frasalde Fordringen om at opretholde § 3. Jeg skal iøvrigt bemærke, at nu, affet fra vore personlige Ønsker, vil jeg dog indvende mod § 3, at det forekommer mig ikke, at Andre maa kunne bestemme, hvad der skal gaa ud af Statskassen, end den Lovgivende og bevilgende Myndighed, og det har man i Grunden frastrevet sig, naar man overlader til Kommunerne at bestemme, hvor Meget de ville paalægge Statskassen derigjennem, at de yde slige Tilskud. Det er ikke altid vist, at den enkelte Kommunes Forbedel i denne Henseende falder sammen med Sta-

tens (Vilje: Det Samme er sftet i Sene af Tilfælde). Det er meget muligt, men jeg vil ikke indlade mig i Diskussion herom med et enkelt Medlem; det ærede Medlem maa træde op og nævne os de Tilfælde, hvori det er sftet. Jeg paastaar, at, naar vi have ydet Bistand til saadanne Formeraals Fremme, og Statskassen er kommen saadanne mere private eller kommunale Anliggender til Hjælp, er det Statskassen, der selv har bestemt, hvad den vilde yde, men her lader man det være Kommunen, der tager Initiativet. Det er mindre rigtigt. Da iøvrigt denne Lov trænger til hurtig Fremme, vil jeg kun bemærke, at det maaske var bedst, at vi her tilføiede en § 5 af samme Beskaffenhed som den, vi satte ind i Pælløven, nemlig, at den gjaldt fra den Dag, den kom i Lovtidenden. Jeg skal ikke opholde det ærede Thing længer, idet jeg antager, at efter de Udtalelser, der ere fremkomne baade fra Thingets og Regjeringens Side, vil det kunne haabes, at der dog kommer Noget ud af denne Sag.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Berig): Hvad Omtaalen af Lovforslaget angaar — § 3 undtagen — kunne Forslagsstillerne ikke Andet end være takkyldige til de Talere, der have udtalt sig derom. Med Hensyn til § 3 kan jeg heller ikke negte, at, efterom Stillingen er; maa Forslagsstillerne være den ærede Minister forbundne for, at han saa klart og utvetydigt har udtalt sin Anskuelse. Thi det erkende vi Alle, at, skal der komme Noget ud af Sagen, maa det ske hurtigt, og den ærede Minister har tydelig sagt, at paa § 3 gaar Regjeringen ikke ind. Forslagsstillerne vide altsaa dette, at, fastholdes § 3, vil der ikke komme nogen Lov ud om denne Sag. Det Ansvar maatte vi og det Flertal i Thinget, der maatte ville stemme med os, i det Tilfælde altsaa have overfor Situationen, ligesom den ærede Minister naturligvis maa bære Ansvaret for sin Modstand mod § 3. Det vilde altsaa blive et nyt Konfliktspørgsmaal; men det var ikke det, Forslagsstillerne tilsigtede. Forslagsstillerne tilsigtede et Samlingspunkt, for at alle Anstuelser kunde gaa op i det gamle Ord: Glemmer ikke at gjøre vel og at meddele. Jeg skal altsaa tage denne Meddelelse fra den ærede Minister under Overveelse sammen med mine ærede Medforslagsstillere og ærede øvrige Benner, paa hvis Vegne vi have

Rettelser.

Sp. 887, L. 5—7: „et er Besiddelsen af sunde og gode Grundstøber, der give Livspraget“ læs: „deres Liv er præget af gode og ædle Grundstøtninger“.